

[Lone Dybkjær]

er tilfældet, synes jeg, at det er en yderligere god tendens.

Det sidste problem, jeg godt vil tage frem i forbindelse med ledigheden, er spørgsmålet om paradoksproblemet. Jeg har noteret mig, at fru Jytte Andersen også har været med i den rapport om paradoks- og flaskehalsproblemerne, der er udarbejdet af KAD og SiD. Jeg har læst den; den giver selvfølgelig stof til eftertanke, og den giver også nogle forslag til, hvad man kan gøre, men det, som jeg synes er afgørende, er, at fru Jytte Andersen altså går ud og siger, at der ikke er noget paradoksproblem, i lighed med rapporten. Interessant er det så, at vi den 6. september 1985 får en henvendelse vedrørende arbejds-tilbudsordningen fra LO, FTF og AC, hvori der står: »Dertil kommer, at strukturændringerne på arbejdsmarkedet foregår med øget styrke og stigende hast. Risikoen for, at der opstår en situation på arbejdsmarkedet, hvor et betydeligt antal job ikke kan besættes på trods af en høj arbejdsløshed, det såkaldte paradoksproblem, er derfor nærliggende, medmindre såvel arbejdsløse som beskæftigede opnår de tilstrækkelige uddannelseskvalifikationer.«

Da fru Jytte Andersen mener, at der ikke er sket noget på uddannelsesfronten, må man omvendt kunne slutte, at så mener LO, at der er stor risiko for et paradoksproblem, og at det vil komme, når der ikke er nogen uddannede med de nødvendige kvalifikationer. Derfor mener jeg, at det er direkte i modstrid med, hvad der tidligere er sagt. Jeg mener ikke, der er nogen tvivl om, at vi har nogle paradoksproblemer på arbejdsmarkedet. Det er ikke de eneste problemer, vi har, men jeg mener, det er at lægge røgslør over sagen, når fru Jytte Andersen nægter, at de er der.

For os i det radikale venstre har det afgørende været, at der er aktive foranstaltninger. Det er det, vi har søgt ved de forskellige ting, vi har været med til, med øgede uddannelses-tilbud, iværksætterydelse, øgede uddannelsesmuligheder, sådan som det sker i forbindelse med lovforslag nr. L 172, indsats for kvinderne, herunder også støtte til SFs ligestillingskonsulentforslag, og også lov om beskæftigelsesforanstaltninger for unge. Alt sammen fordi vi mener, at hvis ikke vi øger disse aktive tilbud, så løber vi ind i endnu større paradoksproblemer, end vi har.

Med hensyn til regulering af dagpenge sker der en regulering her pr. 1. april med 2 pct., og det følger så de offentlige lønninger. Det er jo også en diskussion, vi har haft tidligere. Jeg siger ikke, at det er tilstrækkeligt. Jeg siger ikke, at der ikke på et tidspunkt skal ske større reguleringer på dagpengesiden, men vi vil altså afvente Bonnerupudvalgets betænkning i denne sag, inden vi tager stilling til det.

Endelig synes vi også, at vi i den forbindelse kunne overveje en større solidaritet mellem beskæftigede og ledige og så lidt mere aktivt diskutere det obligatoriske A-kasse-medlemskab.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Der er fra fru Lone Dybkjærs side blevet rejst tvivl om tallene. De tal, jeg har brugt, er tallene fra december 1982, sammenlignet med tallene fra december 1985, og her er det sådan, at faldet i den mandlige ledighed er 36,5 pct. Det vil sige, at der i december 1985 er 92.108 mandlige ledige. For kvinderne er tallene 134.098 ledige, og det er en stigning på 1½ pct. Det er selvfølgelig uacceptabelt, at der er en stigning på 1½ pct. for kvindernes vedkommende og ikke et fald – og et fald for mændenes vedkommende af en størrelsesorden, der betyder en klar forvridding.

Jeg er selvfølgelig enig i, at det er lykkeligt, at de unge er kommet mere i beskæftigelse, men det bortforklarer jo ikke, at der er et fald fra december 1982 til 1985 på 16,3 pct. for unge kvinder og et fald for unge mænd på 43,1 pct.

Jeg har også den bemærkning til fru Lone Dybkjær, at vi godt kan dele glæden over faldet i langtidsledige, men vi deler den med nogen skepsis, for hvor er de langtidsledige blevet af? Er det sådan – og det har vi en formodning om – at de er presset ud af systemet og over i det sociale system eller måske helt ud? Det har vi ikke rigtig nogen tal for, og den glæde, som vi kan være fælles om, synes vi alligevel vi skal have analyseret, for vi skal vide, hvor de langtidsledige er kommet hen. Er de kommet i reel beskæftigelse?

Til spørgsmålet om paradoksrapporten: den tager stilling til, om der er et aktuelt paradoksproblem. I december 1985 opgjorde